

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΠΕΝΘΕΡΑ

ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΔΕΝ
ΚΡΑΙΝΕ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΔΕΝ
ΚΡΑΙΝΕ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι γυναίκες δεν κλαίνε**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Παναγοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Μαρία Παναγοπούλου, 2023
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Sybille Sterk/Arcangel,
Harriest Sima/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4799-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4800-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© Μαρία Παναγοπούλου, 2023 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΔΕΝ
ΚΛΑΙΝΕ

*Στον γιο μου, Κωνσταντίνο, που με κάνει περήφανη
γιατί σέβεται τον άνθρωπο· σε όποιο φύλο κι αν ανήκει.*

STALKING (προφέρεται *στόκινγκ*): επαναλαμβανόμενη και έμμονη παρενοχλητική παρακολούθηση ή καταδίωξη, που προκαλεί στρες ή φόβο στο θύμα.

Σε Ευρώπη και ΗΠΑ:

- 1 στις 5 γυναίκες και 1 στους 17 άντρες έχουν πέσει θύμα stalking.
- 1 στις 4 γυναίκες και 1 στους 13 άντρες έχουν νιώσει από λίγο έως πολύ φόβο εξαιτίας της συμπεριφοράς κάποιου άλλου.

Είμαι η Μπιάνκα. Ετών τριάντα. Διαφημίστρια. Μέχρι πριν από δύο εβδομάδες, η ζωή μου πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Στον επαγγελματικό στίβο οι επιτυχίες μου ήταν αξιοζήλευτες, και στον έρωτα νόμιζα πως είχα βρει τον συνοδοιπόρο των ονείρων μου. Δεκατέσσερις ημέρες χρειάστηκαν για να ανατραπούν όλα.

Σε κάθε ανάσα μου, έχω πλέον την αίσθηση πως κάποιος με παρακολουθεί. Έπαψα να ενεργοποιώ το τηλέφωνό μου. Έπαψα να μπαίνω στο Διαδίκτυο. Έπαψα να βγαίνω από το σπίτι μου. Ο φόβος κυλάει στο αίμα μου. Μα δε λέω τίποτα σε κανέναν. Τι να πω; Σε έναν κόσμο γεμάτο φόβους, ποιος θα δώσει σημασία στον δικό μου; Το πήρα πια το μάθημά μου· ζω σε μια κοινωνία όπου η γυναίκα είναι πάντα συνυπεύθυνη. Ό,τι κι αν της συμβαίνει, φταίει και αυτή. Ενίστε, φταίει μόνο αυτή.

Όπως κάθε εγκληματική πράξη, έτσι κι αυτή, της οποίας είμαι θύμα, έχει έναν επιστημονικό ορισμό, ώστε να καταγγέλλεται και να τιμωρείται. Την αποκαλούν *stalking* και την περιγράφουν ως «έμμονη παρενοχλητική παρακολούθηση». Εγώ την αποκαλώ προσωπική τρομοκρατία και την περιγράφω ως εφιάλτη.

Δε με έχει αγγίξει. Κι όμως, έχω κακοποιηθεί βάνουσα. Δεν έχει διεισδύσει στο σώμα μου. Κι όμως, έχω βιαστεί άγρια. Κουράστηκα. Δεν έχω άλλες αντοχές να προσπαθώ να αποδείξω τα αυταπόδεικτα. Αδημονώ για την ημέρα που θα λήξει το μαρτύριό μου. Όποιο κι αν είναι το φινάλε του...

Σάββατο 24 Νοεμβρίου 2018

Το πιο δυνατό σας χειροκρότημα για το ζευγάρι που, έπειτα από μήνες άοκνης δουλειάς, έφερε στο γραφείο μας τον λογαριασμό που όλη η αγορά κυνηγούσε λυσσαλέα. Για το αχτύπητο δίδυμο της επιτυχίας, που σύντομα θα βλέπει τον καρπό της επαγγελματικής του ένωσης να φιγουράρει σε γιγαντοαφίσες, σε τηλεοπτικές διαφημίσεις και σε έντυπα. Με χαρά και περηφάνια, καλώ στο βήμα τον γενικό διευθυντή και ψυχή της AdSmart Hellas, Μύρωνα Αργυρό, και τη συνεργάτιδα της χρονιάς, Μπιάνκα Ανδρικάκη».

Η φωνή του επίτιμου προέδρου της εταιρείας έφτασε στα αυτιά μου σαν πυροτέχνημα, και την ίδια στιγμή, το χέρι του Μύρωνα, που τυλίχτηκε στο μπράτσο μου, μου πρόσφερε το στήριγμα που είχα ανάγκη για να μη σωριαστώ. Η βροχή των χειροκροτημάτων που μας συνόδευσαν μέχρι να φτάσουμε στην άλλη άκρη της αίθουσας ξεπέρασε σε ένταση τον ήχο της καταιγίδας που τα τελευταία λεπτά μαστίγωνε τη γυάλινη οροφή του κτίσματος.

Είχα θαυμάσει κατ' επανάληψη την υπερπολυτελή κατοικία του αφεντικού σε λάιφ στάιλ περιοδικά, αλλά δεν είχα τολμήσει ούτε να ονειρευτώ πως θα μπορούσα κάποια μέρα

να βρεθώ στο εσωτερικό της, και μάλιστα με την ιδιότητα της τιμώμενης καλεσμένης του. Έριξα μια διακριτική ματιά προς τα πάνω, για να σιγουρευτώ ότι το χοντρό γυαλί άντεχε τα τουλούμια του νερού που έπεφταν από τον ουρανό, και αισθάνθηκα τον Μύρωνα να σφίγγει καθησυχαστικά το χέρι μου.

«Δες να πέσει το ταβάνι να μας πλακώσει πριν προλάβουμε να βγάλουμε λόγο;» αστειεύτηκε ψιθυριστά.

Όφειλα τόσο πολλά σε αυτόν τον άνθρωπο! Χωρίς τη δική του συμβολή, δε θα τα είχα καταφέρει. Η εμπειρία του με προστάτευσε από δεκάδες λάθη, η ψυχραιμία του μου πρόσφερε τη γαλήνη που είχα ανάγκη για να δημιουργήσω. Και χωρίς υποκριτικές σεμνοτυφίες, οφείλω να αναγνωρίσω στον εαυτό μου πως δημιούργησα ένα σύγχρονο διαφημιστικό θαύμα.

Η καμπάνια του αραβικού ενεργειακού κολοσσού, ο οποίος ήρθε για πρώτη φορά στη χώρα μας με σκοπό να κάνει επενδύσεις ύψους οκτώ δισεκατομμυρίων ευρώ, αποτελούσε το ιερό δισκοπότηρο όχι μόνο της ελληνικής αλλά και της ευρωπαϊκής αγοράς. Με απόλυτη άγνοια κινδύνου εγώ, τόλμησα να καταθέσω μια ιδέα μου στον επικεφαλής του Δημιουργικού της εταιρείας. Δύο εβδομάδες αργότερα, με κάλεσε στο γραφείο του ο γενικός διευθυντής, ο θρύλος της διαφήμισης, Μύρωνας Αργυρός, και μου ανακοίνωσε ότι είχε αποφασίσει να την υποβάλει στον σχετικό διαγωνισμό. Είχα καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να μην ουρλιάξω από χαρά.

«Συγχαρητήρια, αλλά να ξέρεις πως χρειάζεται δουλειά, προκειμένου να μεταμορφώσουμε το ιδιοφυές κόνσεπτ που γέννησε το μυαλό σου σε ασυναγώνιστη πρόταση που θα εξαφανίσει κάθε άλλη», με είχε γειώσει εκείνος. «Δε θα υπάρχει μέρα και νύχτα, δε θα υπάρχει διάλειμμα και ξεκούραση,

δε θα υπάρχει Μύρωνα και Μπιάνκα. Μόνο δουλειά, δουλειά, δουλειά. Θα τα καταφέρεις;»

Με εξοντωτική προσπάθεια και την πολύτιμη καθοδήγηση του Μύρωνα, τα κατάφερα. Τις πέντε εβδομάδες που ακολούθησαν, δούλεψα όσο ποτέ στα τριάντα μου χρόνια. Το γραφείο έγινε σπίτι μου και η πολυθρόνα κρεβάτι, αν και ο ύπνος φάνταζε παραφωνία μέσα στον οργανισμό της δημιουργικότητας που με είχε κυριεύσει. Η πρόταση ολοκληρώθηκε εγκαίρως και, κυριολεκτικά, άγγιξε την τελειότητα. Η εταιρεία μας στέφθηκε μεγάλη νικήτρια, ανεβαίνοντας επίπεδο απέναντι στον εγχώριο και διεθνή ανταγωνισμό, που έμεινε να μας κοιτάζει με τα κιάλια.

«Συγχαρητήρια. Αν και εξαρχής αντιλήφθηκα πως η ιδέα σου ήταν πανέξυπνη και καινοτόμα, οφείλω να παραδεχτώ ότι το τελικό αποτέλεσμα ξεπέρασε τις προσδοκίες μου», έλαβα τώρα τα εύσημα από τον Μύρωνα, μόλις ολοκλήρωσα τον αγχωμένο ευχαριστήριο λόγο μου.

«Σας ευχαριστώ πολύ. Όπως είπα και δημοσίως, τίποτα δε θα είχε συμβεί εάν δεν υπήρχατε εσείς. Η εμπειρία, η οξυδερκεια, το ένστικτό σας και, κυρίως, η ψυχραιμία σας, ακόμα κι όταν όλα έδειχναν να γκρεμίζονται, ήταν τα συστατικά που μας οδήγησαν στην επιτυχία».

«Γι' αυτό είναι τα ζευγάρια. Για να συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον», μου έκλεισε το μάτι γελώντας και άθελά του ξύπνησε μέσα μου τις ενοχές.

Το τελευταίο διάστημα είχα παραμελήσει τον σύντροφό μου, τον Άρη, σε σημείο που δεν ήξερα αν συνεχίζαμε να είμαστε ζευγάρι ή όχι. Η απουσία του σε επαγγελματικό ταξίδι με είχε στενοχωρήσει πολύ. Επιθυμούσα να μοιραστώ μαζί του την αποψινή βραδιά, όπως επιθυμούσα να μοιράζομαι κάθε χαρά και λύπη, στο παρόν και στο μέλλον. Ήταν ο άντρας

με τον οποίο θα μπορούσα να περάσω ολόκληρη τη ζωή μου, και μετά την επιστροφή του σκόπευα να του το δείξω με κάθε τρόπο.

«Μπιάνκα, ζητώ συγγνώμη αν σε έφερα σε άβολη θέση με το σχόλιό μου περί ζευγαριών». Η απολογία του Μύρωνα διέκοψε τις σκέψεις μου. Τον είδα αναψοκοκκινισμένο σαν παπαρούνα και αισθάνθηκα την επιθυμία να του δώσω ένα τρυφερό φιλί στο μάγουλο. Στο κατώφλι των σαράντα, η συμπεριφορά του είχε κάτι τόσο ρετρό και, με την καλή έννοια, παλιομοδίτικο, που συχνά μου θύμιζε τον εξηντάρη μπαμπά μου.

«Είστε πάντα τόσο ευγενής που, ακόμα κι αν προσπαθήσετε, δύσκολα θα φέρετε κάποιον σε δύσκολη θέση. Όσο για το ζευγάρι που αναφέρατε, κατά κάποιον τρόπο αυτό ακριβώς είμαστε εμείς οι δύο», τον καθησύχασα.

Η μελωδία του λατρεμένου τραγουδιού *I'm so excited* πλημμύρισε τον χώρο δίνοντας το σύνθημα για την έναρξη του πάρτι. Μία ντισκομπάλα, που ήταν τοποθετημένη στη διπλανή αίθουσα, άρχισε να περιστρέφεται σκορπίζοντας παντού πολύχρωμες λωρίδες φωτός. Ξεκίνησα να τραγουδώ τους πρώτους στίχους με ενθουσιασμό μικρού παιδιού: *Tonight's the night we're gonna make it happen. Tonight we'll put all other things aside.** (Απόψε είναι η νύχτα που θα το κάνομε πραγματικότητα. Απόψε θα αφήσουμε όλα τα άλλα στην άκρη.)

Η έκφραση που σχηματίστηκε στα μεγάλα μελιά μάτια του Μύρωνα μου φάνηκε αστεία. Ήταν φανερά έξω από τα νερά του με όλο αυτό που συνέβαινε. «Και δεν έχετε δει ακόμη τίποτα, κύριε Αργυρέ. Τα καλύτερα έρχονται», του φώνα-

* Από το τραγούδι *I'm so excited* του συγκροτήματος The Pointer Sisters.

ξα τη στιγμή που μια παρέα συναδέλφων με παρέσυρε με χορευτικές φιγούρες στην πίστα.

Λίγα λεπτά πριν από τις έξι το πρωί, αναζήτησα την Κορίνα για να φύγουμε, καθώς είχαμε έρθει με το δικό της αυτοκίνητο. Τη βρήκα σε μια πολυθρόνα, ζαλισμένη από το ποτό και εμφανώς ανήμπορη να οδηγήσει.

«Μην ανησυχείτε. Θα σας πάω εγώ με ασφάλεια στα σπίτια σας και αύριο θα στείλω έναν οδηγό να πάρει το αυτοκίνητο», εμφανίστηκε σαν από μηχανής θεός ο Μύρωνας.

Ξαφνιάστηκα. «Θα στοιχημάτιζα ότι είχατε φύγει», του είπα.

«Επιτέλους ανακάλυψα κάτι στο οποίο δεν είσαι καλή. Οι προβλέψεις», γέλασε και με μια ιπποτική κίνηση έδειξε σε εμένα και στην Κορίνα τον δρόμο προς την έξοδο.

Πρότεινα να αφήσουμε πρώτα εκείνη στην Αργυρούπολη, αφού με το ζόρι κρατούσε το κεφάλι της όρθιο, και να συνεχίσουμε για το Παλαιό Φάληρο, όπου βρίσκεται η μονοκατοικία των γονιών μου. Οι ίδιοι είχαν εγκατασταθεί πρόσφατα στο εξοχικό μας στην Αριδαία, για να είναι κοντά στα ιαματικά Λουτρά Πόζαρ, που ανακούφιζαν τη μητέρα μου από τη ρευματοειδή αρθρίτιδα.

Η βροχή είχε σταματήσει και ο ουρανός, λίγο πριν από την ανατολή του ήλιου, έμοιαζε με ζωγραφιά. «Είσαι ευτυχισμένη, γλυκιά μου;» με ρώτησε ο Μύρωνας μόλις φτάσαμε έξω από το σπίτι μου. Δε με ξένισε η τρυφερότητά του. Πάντα γλυκομίλητος, μπορεί σε εμένα να θύμιζε τον μπαμπά μου, αλλά για τον υπόλοιπο γυναικείο πληθυσμό της εταιρείας αυτό ήταν το χαρακτηριστικό που τον καθιστούσε ακαταμάχητο.

«Είμαι τόσο ευτυχισμένη που φοβάμαι να το παραδεχτώ μήπως χαθεί η άμαξα και μείνω με την κολοκύθα», του εξομολογήθηκα τη φοβία μου, κάνοντας αναφορά στο αγαπημένο παραμύθι της *Σταχτοπούτας*.

Συνοφρυνώθηκε κωμικά και μου έδειξε το ρολόι του πανάκριβου σπορ αυτοκινήτου του. «Η δωδεκάτη νυχτερινή που η κολοκύθα γίνεται άμαξα έχει παρέλθει προ πολλού», σχολίασε και αμέσως σοβάρεψε. «Αυτές είναι σκέψεις που σκοτώνουν τη χαρά σου, Μπιάνκα. Προσπάθησε να μην τις κάνεις. Όταν είσαι ευτυχισμένη, να το φωνάζεις, να το απολαμβάνεις και να το ζεις. Χωρίς φόβο, αλλά με πολύ πάθος. Σου αξίζει», μου χαμογέλασε.

Η ατάκα της Κορίνας «όταν χαμογελάει είναι ίδιος ο ηθοποιός Χένρι Καβίλ στην ταινία *Σούπερμαν*» ήχησε μέσα στο κεφάλι μου. Λίγο το ξενύχτι, που χαλαρώνει τις αναστολές των ανθρώπων, λίγο το αλκοόλ, που κυλούσε εν αφθονία στο σώμα μου, σήκωσα το αριστερό χέρι και με τα δάχτυλά μου ανακάτεψα τα μαλλιά του, καταστρέφοντας τη μονίμως καλοχτενισμένη χωρίστρα του.

«Μμμμ, έχουν δίκιο τα κορίτσια στο γραφείο. Όταν γελάτε, μοιάζετε πολύ με τον Σούπερμαν», του είπα συνωμοτικά.

Κλάσματα δευτερολέπτου διάρκεσε η λάμψη του αιφνιδιασμού στις κόρες των ματιών του και αμέσως μετά η αυτοκυριαρχία του επέστρεψε δυναμικά. Πλησίασε το στόμα του στο αυτί μου και ψιθύρισε: «Μα είμαι ο Σούπερμαν».

Στους τρεις μήνες της στενής, καθημερινής συνεργασίας μας, είχα εκτιμήσει το χιούμορ του, αλλά φρόντιζα να βάζω φραγμό στα γέλια που μου προκαλούσε, από σεβασμό στην ιδιότητά του, του γενικού διευθυντή. Αυτή τη φορά δεν τα κατάφερα.

«Να είστε καλά! Το είχα ανάγκη να γελάσω με την ψυχή μου», παραδέχτηκα όταν ξαναβρήκα την ανάσα μου.

Τον είδα ξαφνικά να γέρνει το σώμα του πάνω από το δικό μου και, τεντώνοντας το δεξιό χέρι του, να ανοίγει την πόρτα του συνοδηγού. «Εσύ συγκατοικείς με γάτο που δε σου κά-

νει έλεγχο για την ώρα που επιστρέφεις, εγώ όμως συμβιώνω με σκύλο. Αν δε με δει να περνάω την είσοδο το επόμενο μισάωρο για να τον βγάλω βόλτα, είναι ικανός να ξεσηκώσει τη γειτονιά. Καλή ξεκούραση, λοιπόν. Θα τα πούμε τη Δευτέρα, μικρή», μου είπε με ευγενική αυστηρότητα.

Κατέβηκα με την ελαφριά ζάλη να κάνει ασταθή τα βήματά μου και έσκυψα στο παράθυρο. «Ο γάτος μου μπορεί να μην ξεσηκώνει τη γειτονιά όταν μένει μόνος του για πολλές ώρες, αλλά έναν γενικό ξεσηκωμό του σπιτιού τον κάνει. Τώρα που λείπει και ο Άρης στο εξωτερικό, θα μπορούσε να γκρεμίσει και τους τοίχους. Οπότε, τον εξόρισα αναγκαστικά στους γονείς μου στην Αριδαία, κι έτσι δεν έχω τετράποδο συγγάτοικο. Εύχομαι καλά ξεμπερδέματα με τον δικό σας. Και πάλι σας ευχαριστώ για όλα», του εξέφρασα για πολλοστή φορά την ευγνωμοσύνη μου και έκανα μεταβολή.

Δεν έφυγε αμέσως. Με περίμενε να διασχίσω τον μικρό κήπο, να ανεβώ τα τρία σκαλοπάτια της εισόδου, να ξεκλειδώσω τη βαριά ξύλινη πόρτα μου και να περάσω ασφαλής στο εσωτερικό του σπιτιού μου. Του χάρισα ένα τελευταίο χαμόγελο και μπήκα.

«Και σούπερμαν και τζέντλεμαν, και ο καλύτερος διευθυντής που θα μπορούσα να ονειρευτώ», μονολόγησα και έστειλα ένα μεγάλο φιλί στο σύμπαν. Ήμουν τυχερή. Ήμουν ευτυχισμένη.

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΕΚΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ STALKING

1. Παρακολούθηση ή κατασκοπεία του θύματος-στόχου (συμπεριλαμβανομένης της αναμονής-ενέδρας έξω από το σπίτι, το σχολείο ή την εργασία του).
2. Διαρκής ανεπιθύμητη επικοινωνία με το θύμα-στόχο (τηλεφωνικές κλήσεις, μηνύματα κειμένου/εικόνας, μέιλ, μηνύματα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, επίμονα αιτήματα φιλίας από αυθεντικά ή πλαστά προφίλ κ.ά.).
3. Παρακολούθηση τηλεφωνικών και ηλεκτρονικών επικοινωνιών του θύματος-στόχου.
4. Αποστολή ανεπιθύμητων δώρων.
5. Δυσφήμιση/διασπορά ψευδών κατηγοριών στον κοινωνικό περίγυρο ή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, εκδικητική πορνογραφία.
6. Βανδαλισμοί κατά της περιουσίας του θύματος-στόχου ή των οικείων του.
7. Χρήση τεχνολογίας ως μέσου παρακολούθησης (κρυφές κάμερες ή συστήματα εντοπισμού θέσης – GPS).
8. Απειλή ή επίθεση στα οικεία πρόσωπα του θύματος-στόχου (οικογένεια, φίλοι, σύντροφος), αρπαγή ή βασανισμός του κατοικίδιου ζώου του.
9. Συστηματική συγκέντρωση προσωπικών πληροφοριών για το θύμα-στόχο (από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ή από το οικείο περιβάλλον).
10. Άσκηση σωματικής βίας (σε βάρος του στόχου ή των οικείων του), απόπειρα βιασμού ή φόνου.

Ημέρα 1η

Δευτέρα 26 Νοεμβρίου 2018

Τη Δευτέρα το πρωί πέρασα εκνευρισμένη την είσοδο της εταιρείας. Το αυτομαστίγωμα στο οποίο είχα επιδοθεί καθ' όλη τη διάρκεια της Κυριακής δεν είχε αποδώσει καρπούς. Ο τρόπος με τον οποίο είχα συμπεριφερθεί στον Μύρωνα ήταν πέρα από κάθε δικαιολογία και, το κυριότερο, πέρα από κάθε όριο προσωπικής αξιοπρέπειας. *Του ανακάτεψες τα μαλλιά και τον αποκάλεσες γοητευτικό σαν τον Σούπερμαν*, με μάλωνε ανελέητα ο εαυτός μου και είχε όλο το δίκιο με το μέρος του. Δεν ήταν απλώς ο γενικός διευθυντής της εταιρείας όπου εργαζόμουν ο Μύρωνας Αργυρός αλλά ένας εκ των σπουδαιότερων εγχώριων διαφημιστών· οι καμπάνιες μάλιστα που έφεραν την υπογραφή του είχαν γραφτεί με χρυσά γράμματα στον χώρο και είχαν αποσπάσει δεκάδες βραβεία, εντός και εκτός των τειχών. Η πρόταση της πολυεθνικής AdSmart Global, να αναλάβει το στήσιμο και τη διεύθυνση του παραρτήματός της στην Ελλάδα και να γίνει μέτοχος σε αυτό, είχε λειτουργήσει για εκείνον ως πρόκληση. Δυόμισι χρόνια είχε χρειαστεί για να εκτινάξει την εταιρεία αλλά και την προσωπική μετοχή του στο χρηματιστήριο της διαφήμισης.

Μα πόσο ανόητη είμαι! Σε αυτόν τον άνθρωπο εγώ συμπεριφέρθηκα λες και ήταν ο γκόμενος του διπλανού σκαμπό σε κάποιο μπαρ, επέπληξα για άλλη μία φορά τον εαυτό μου για την επιπολαιότητά μου. Καλημέρισα συνοφρυωμένη τον φύλακα και τις κοπέλες της υποδοχής στο ισόγειο του κτιρίου. Πρόφτασα να τις δω να χασκογελάνε, τη στιγμή που η πόρτα του ασανσέρ έκλεινε, αλλά δεν έδωσα σημασία. Φτάνοντας στον τρίτο όροφο, όπου βρίσκεται το δημιουργικό τμήμα, διαπίστωσα ότι και οι συνάδελφοί μου χαμογελούσαν με νόημα. Ένα νόημα το οποίο εγώ αδυνατούσα να συλλάβω αλλά δεν είχα και την παραμικρή διάθεση να το πράξω.

Μπήκα βιαστική στο γραφείο που μοιραζόμουν με την Κορίνα, κρατώντας το βλέμμα μου καρφωμένο στο πάτωμα. Μόνο μία σκέψη με απασχολούσε: να ζητήσω από τον Μύρωνα ένα ολιγόλεπτο ραντεβού, προκειμένου να του εκφράσω τη συγγνώμη μου.

«Βρε, βρε! Καλώς τη βασίλισσα της ντίσκο και των λουλουδιών». Το ασυνάρτητο υπονοούμενο στο καλωσόρισμά της ενέτεινε τον εκνευρισμό μου.

«Μα τι πάθατε όλοι σήμερα; Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησα επιθετικά.

Σηκώθηκε και σταύρωσε τα χέρια της κάτω από το στήθος της. «Εσύ θα μας πεις. Συμβαίνει κάτι;» μου αντιγύρισε την ερώτηση και με ένα νεύμα του κεφαλιού της έδειξε προς το γραφείο μου. Το θέαμα που αντίκρισα με άφησε άφωνη. Πάρα πολλά κασπό, που μέσα τους φιλοξενούσαν ορχιδέες λευκού χρώματος, καταλάμβαναν κάθε εκατοστό πάνω στην επιφάνεια εργασίας μου, αλλά και κάτω από αυτήν, μετατρέποντάς τη σε ολάνθιστο κήπο. Προτού προλάβω να κάνω κάποιο σχόλιο, το βλέμμα μου μαγνητίστηκε από το μοναδικό γλαστράκι που διέφερε. Η έκπληξή μου πολλαπλασιάστηκε.

Μια πελώρια ορχιδέα, χρώματος μπλε, ίδια με αυτήν που είχα επιλέξει να κάνω τατουάζ στο αριστερό μου χέρι, ξεπρόβαλλε από το κέντρο του. Ως λάτρης του συγκεκριμένου λουλουδιού, κατάλαβα αμέσως πως δεν επρόκειτο για ένα από αυτά που πωλούν τα εγχώρια ανθοπωλεία, χρωματίζοντάς τα με τεχνητά μέσα, αλλά για την αυθεντική μπλε Vanda, που ανθίζει κάθε χρόνο τέτοια εποχή στα δάση της βορειοανατολικής Ινδίας.

«Ποιος τα έφερε όλα αυτά;» ρώτησα εντυπωσιασμένη.

«Αυτό ακριβώς περιμένουμε να μας πεις. Μισή ώρα τα ανέβαζαν τα παιδιά του ανθοπωλείου, δηλώνοντας άγνοια για τον αποστολέα τους».

«Και γιατί τα βάλατε όλα στο δικό μου γραφείο; Πώς θα δουλέψω τώρα;»

«Είσαι χαζό, παιδί μου; Τι εννοείς γιατί τα βάλαμε στο δικό σου γραφείο; Αφού για εσένα προορίζεται ο ανθόκηπος. Για δίδα Μπιάνκα Ανδρικάκη γράφει ο φάκελος. Σε περιμένουμε να τον ανοίξεις, για να μάθουμε ποιος είναι ο γαλαντόμος θαυμαστής σου που δε λυπήθηκε να ξοδέψει έναν σκασμό λεφτά για να σου στείλει λουλούδια. Να ήταν τουλάχιστον μακαρόν...»

Έπιασα τον φάκελο σαστισμένη και τον έσκισα άτσαλα. Ντρεπόμουν πολύ για όλο αυτό που συνέβαινε μέσα στον εργασιακό μου χώρο και ανυπομονούσα να μάθω ποιος ήταν ο υπεύθυνος. Διαπίστωσα έκπληκτη πως η κάρτα δεν ήταν χειρόγραφη, αλλά πληκτρολογημένη σε υπολογιστή, με μια ιδιαίτερη καλλιγραφική γραμματοσειρά και μάλιστα στην αγγλική γλώσσα: *Every breath you take, and every move you make, every bond you break, every step you take, I'll be watching you.** (Κάθε

* Από το τραγούδι *Every breath you take* του συγκροτήματος The Police.

ανάσα που παίρνεις, και κάθε κίνηση που κάνεις, κάθε δεσμό που σπας, κάθε βήμα που κάνεις, θα σε παρακολουθώ.)

Έψαξα στο πίσω μέρος, μήπως υπήρχε σημειωμένο κάποιο όνομα, αλλά δε βρήκα τίποτα. «Κάποιος μου κάνει φάρσα», συμπέρανα φωναχτά.

«Ακριβούτσικη φάρσα», σχολίασε η Κορίνα. «Από μια σύνομη έρευνα αγοράς που έκανα στο Διαδίκτυο, είδα ότι οι τιμές για τα κασπό με διπλές και τριπλές ορχιδέες, όπως είναι οι συγκεκριμένες, κυμαίνονται από εβδομήντα μέχρι και εκατόν πενήντα ευρώ. Αν υπολογίσεις ότι υπάρχουν τουλάχιστον πενήντα, για να μη σου πω εξήντα γλάστρες, με μέσο όρο τιμής τα εκατό ευρώ, τότε ο τύπος που σ' τα έστειλε έχει διαθέσει γύρω στα πέντε χιλιάδες ευρώ».

«Με τόσα λεφτά μπορούσε να σε πάει στη Σιγκαπούρη, στον Εθνικό Κήπο Ορχιδέων, και να δεις από κοντά αυτές που έχουν αφιερωθεί σε διάφορους VIP. Οι Ομπάμα έχουν τη δική τους ορχιδέα, ο πρίγκιπας Ουίλιαμ και η Κέιτ Μίντλετον, ο Τσάκι Τσαν επίσης. Γιατί όχι και ορχιδέα Μπιάνκα Ανδρικάκη;» είπε με περιπαιχτική διάθεση μια συνάδελφος, πλησιάζοντας στην πόρτα του γραφείου μου. Το ίδιο λεπτό, εμφανίστηκαν πίσω της και οι υπόλοιποι, που τόση ώρα παρίσταναν ότι εργάζονται αλλά είχαν μάτια και αυτιά εστιασμένα πάνω μου.

«Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω ποιος μπορεί να μου τα έστειλε, και το σημείωμα που τα συνοδεύει δε με βοηθάει να μαντέψω», τους εξήγησα με ειλικρίνεια.

Η Κορίνα άρπαξε την κάρτα από τα χέρια μου και άρχισε να τη διαβάζει δυνατά. «Να δείτε που ο κρυφός θαυμαστής της είναι ο Στινγκ», κατέληξε ξεκαρδισμένη στα γέλια. Δεν κατάλαβα τι εννοούσε και το απορημένο βλέμμα μου έγινε αντιληπτό από όλους.

«Δεν ξέρεις από πού είναι αυτοί οι στίχοι;» με ρώτησε κατάπληκτη.

«Ξέρω πως είναι από ένα τραγούδι, αλλά δε θυμάμαι ποιος το ερμηνεύει», παραδέχτηκα.

«Αχ, αυτά τα νιάτα! Αγνοούν ζωτικής σημασίας πληροφορίες για τον πλανήτη Γη», με πείραξε η μόλις πέντε χρόνια μεγαλύτερή μου Κορίνα, και ανέλαβε να με κατατοπίσει. «Λοιπόν, αυτοί οι στίχοι δεν προέρχονται από τραγούδι αλλά από ύμνο. Τον έγραψε ο Στινγκ, στις αρχές της δεκαετίας του '80, ως μέλος του συγκροτήματος The Police, το οποίο διαλύθηκε λίγα χρόνια αργότερα. Πάει κάπως έτσι. *Every breath you taaaaaake...*»

Η ερμηνεία της Κορίνας ξεσήκωσε εν ριπή οφθαλμού ολόκληρο τον τρίτο όροφο. Κάποιος εντόπισε στο YouTube το τραγούδι, το έβαλε σε ανοιχτή ακρόαση στο κινητό του και όλοι μαζί άρχισαν να σιγοντάρουν τον ανυποψίαστο Στινγκ.

Η είσοδος του Μύρωνα βρήκε το δημιουργικό τμήμα στην κορύφωση του καλλιτεχνικού οίστρου. Κανένας από τους συναδέλφους δεν τον είδε, καθώς στέκονταν όλοι με την πλάτη γυρισμένη στην είσοδο, κι εγώ δεν κατάφερα να τους ειδοποιήσω, αφού ο ίδιος μου έκανε νόημα να σωπάσω. Υπάκουσα, κάνοντας νοερά την ευχή να ανοίξει η γη και να με καταπιεί.

Ο γενικός διευθυντής παρακολούθησε βουβός μέχρι τέλους το αδιανόητο για μια σοβαρή επιχείρηση θέαμα κι έπειτα χτύπησε βροντερά παλαμάκια. Το χειροκρότημά του έπεσε σαν βόμβα μέσα στην αίθουσα. Τα θραύσματα χτύπησαν κατακέφαλα τους υπαλλήλους που, ψελλίζοντας καλημέρες ανάκατες με συγγνώμες, επέστρεψαν στις θέσεις και στις εργασίες τους με την ουρά στα σκέλια.

Ο Μύρωνας έκανε τρία βήματα προς το δικό μου γραφείο

και στάθηκε ακίνητος στην πόρτα του, αντικρίζοντας τα λουλούδια. «Εκτός από αμέρικαν μπαρ, το κάναμε και ανθόκηπο εδώ μέσα», είπε καυστικά και έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου. «Εάν οι αποστολείς είναι οι Σαουδάραβες νέοι πελάτες μας, πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι έχουν υψηλή αίσθηση του γούστου. Αν και θα μπορούσαν να σου προσφέρουν κάτι εξίσου όμορφο και ακριβό που να αντέχει στον χρόνο. Ένα χρυσό ρολόι, ένα αυτοκίνητο, ένα διαμαντένιο κολιέ, βρε αδελφέ».

«Δεν έχουμε ιδέα ποιος της τα έστειλε. Η κάρτα δε γράφει όνομα, μόνο κάποιους στίχους από το τραγούδι *Every breath you take*. Αυτός είναι και ο λόγος που το τραγουδάσαμε προηγουμένως...» προσπάθησε η Κορίνα να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, αλλά ο Μύρωνας, με μια κίνηση της παλάμης του, της έδωσε να καταλάβει πως δεν ήταν ώρα για εξηγήσεις. Ήταν ώρα να πάρω τον λόγο εγώ.

«Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Αργυρέ. Πράγματι δε γνωρίζω τον αποστολέα αυτών των λουλουδιών. Ωστόσο αυτό δεν αποτελεί άλλοθι για την αποδιοργάνωση του εργασιακού κλίματος, την ευθύνη της οποίας αναλαμβάνω εξ ολοκλήρου».

Κοίταξε συνοφρυωμένος τα λευκά λουλούδια. «Καλό θα ήταν να ενημερώσεις τους θαυμαστές σου ότι εδώ δουλεύουμε», σχολίασε και κίνησε να φύγει.

Ένας αναστεναγμός απελπισίας ξέφυγε από το στήθος μου. «Θα μπορούσα να σας απασχολήσω για πέντε λεπτά;» του ζήτησα με ύφος ικεσίας.

«Αν δεν είναι κάτι εξαιρετικά επείγον, θα σε παρακαλέσω να το αφήσουμε. Σήμερα θα περάσω όλη την ημέρα στο σπίτι του προέδρου. Έχουμε τηλεδιάσκεψη με τα κεντρικά. Ήρθα μόνο για να πάρω τις σημειώσεις μου για την αξιολόγηση του προσωπικού».

Οι λέξεις του εκτοξεύτηκαν σαν πέτρες καταπάνω μου. Ήταν κοινό μυστικό ότι η διοίκηση σκόπευε να προχωρήσει σε προαγωγές και επιλεκτικές αυξήσεις μισθών, επιβραβεύοντας μόνο τους άριστους ανάμεσά μας. Η επιτυχία μου με τη διαφημιστική καμπάνια του ενεργειακού κολοσσού είχε δημιουργήσει σε εμένα, αλλά και στους συναδέλφους μου, την πεποίθηση ότι θα ήμουν μία από τις εκλεκτές. Μετά όμως το μουσικό φιάσκο που μόλις είχα βιώσει, έβλεπα τις προσδοκίες μου να κατακρημνίζονται.

Περίμενα να αποχωρήσει ο διευθυντής μου για να κατακρημνιστώ κι εγώ μαζί τους. Πώς είχαν πάει όλα τόσο λάθος; Στη ζωή μου ήμουν ανέκαθεν υπόδειγμα σοβαρότητας και στη δουλειά το όνομά μου ήταν συνώνυμο του επαγγελματισμού. Κι όμως! Τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες τα είχα ανατρέψει όλα σε βάρος μου, δίνοντας στον Μύρωνα την εντύπωση ότι είμαι ένα φιλόδοξο κοριτσάκι που σαχλαμαρίζει με το αφεντικό του και δέχεται πανάκριβα δώρα θαυμαστών στον χώρο εργασίας του.

«Είναι άδικο. Δεν είμαι εγώ αυτή», μονολόγησα σαν να απαντούσα στις ίδιες μου τις σκέψεις.

Το χέρι της Κορίνας ακούμπησε παρηγορητικά στον ώμο μου. «Μην κάνεις έτσι!» μου είπε. «Μακάρι να είχα κι εγώ έναν ρομαντικό θαυμαστή που να με γέμιζε λουλούδια. Να ήξερες τουλάχιστον ποιος είναι...»

Σαν να με συνέφεραν τα λόγια της, αποφάσισα να επικοινωνήσω με το ανθοπωλείο που είχε παραδώσει τις ορχιδέες. Η απάντησή τους με βύθισε σε ακόμα μεγαλύτερο σκοτάδι: «Η παραγγελία δόθηκε ηλεκτρονικά. Με τον ίδιο τρόπο έγινε και η εξόφλησή της. Τα στοιχεία της συναλλαγής είναι προσωπικά και δεν μπορούμε να σας τα αποκαλύψουμε».

«Μήπως είναι από τον Άρη;» έριξε την ιδέα η Κορίνα.

«Μπορεί να αισθάνθηκε τύψεις που δεν κατάφερε να είναι μαζί σου στο πάρτι».

«Ο Άρης δεν είναι σε θέση να ξοδέψει ένα τόσο μεγάλο ποσό, άσε που δεν έχει την παραμικρή ενοχή για την απουσία του, και καλά κάνει. Σε επαγγελματικό ταξίδι βρίσκεται, δε λείπει για αναψυχή. Επιπλέον, στους έξι μήνες που είμαστε μαζί, μου έχει δείξει πως δεν είναι ο τύπος που κάνει τέτοιες χειρονομίες», απέκλεισα εντελώς το ενδεχόμενο.

Βλέποντας το μυστήριο των λουλουδιών να παραμένει άλυτο, αποφάσισα να τα αφήσω στην άκρη, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Παρακάλεσα την Κορίνα να πάρει όσα κασπό ήθελε, πρόσφερα από δύο σε όλους τους συναδέλφους και για εμένα κράτησα μόνο μία λευκή ορχιδέα και την αγαπημένη μου μπλε Vanda. Έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά και σύντομα ξεχάστηκα, απορροφημένη από το νέο και άκρως δημιουργικό έργο που ανυπομονούσα να υλοποιήσω.

Περασμένες δέκα το βράδυ πια, με κάλεσε από την είσοδο ο φύλακας για να μου πει πως όλοι είχαν φύγει και θα ενεργοποιούσε τον συναγερμό στο υπόλοιπο κτίριο. Τον ευχαρίστησα και τον ενημέρωσα πως σε λίγο θα κατέβαινα κι εγώ. Μου άρεσε πολύ να εργάζομαι μόνη μου μέχρι πολύ αργά, όταν όλα γύρω μου ήταν ήρεμα, αν και ο Άρης διαμαρτυρόταν συνεχώς γι' αυτό. Νομίζω πως οι οκτώ στους δέκα καβγάδες μας οφείλονταν στο ωράριο της δουλειάς μου και κυρίως στο γεγονός ότι αποτελούσε επιλογή μου την οποία και απολάμβανα.

Μπορεί το στερεότυπο της γυναίκας που δεν εργάζεται αλλά μένει στο σπίτι και μεγαλώνει τα παιδιά της να έχει εκλείψει στη δική μου γενιά, ωστόσο η εξίσωση με τους άνδρες στον εργασιακό τομέα έχει ακόμη πολύ και δύσβατο δρόμο. Στα τριάντα πέντε του χρόνια ο Άρης θεωρεί αυτο-

νόητο ότι ο ίδιος μπορεί να εργάζεται εκτός ωραρίου, κυνηγώντας τα όνειρά του, αλλά δυσκολεύεται να αποδεχτεί ότι το ίδιο δικαίωμα έχω κι εγώ. Μια μέρα πριν αναχωρήσει για τη Νέα Υόρκη, μου παραπονέθηκε ότι είμαι περισσότερο ερωτευμένη με τη διαφήμιση πάρα με εκείνον. Το αρνήθηκα κατηγορηματικά αλλά στον εαυτό μου παραδέχτηκα την αλήθεια: είμαι παράφορα ερωτευμένη με τη δουλειά μου και δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να απολογούμαι γι' αυτό μόνο και μόνο επειδή γεννήθηκα γυναίκα.

Πήρα τα δύο κασπό μου αγκαλιά, έσβησα τα φώτα του γραφείου και κατευθύνθηκα προς το ασανσέρ. Αισθάνθηκα ένα ελαφρύ αεράκι πίσω μου και σκέφτηκα πως μάλλον είχε ξεχαστεί ανοιχτό κάποιο παράθυρο. Έκανα μεταβολή για να πάω να το κλείσω, όταν είδα μια πελώρια σκιά στο άνοιγμα της πόρτας. Αναπήδησα τρομαγμένη. Το κασπό με τη λευκή ορχιδέα έφυγε από τα χέρια μου και ξεκίνησε την πτώση του προς το πάτωμα.

«Επειδή τα χείρς πολλά, δε χρειάζεται να τα σπας», άκουσα τη φωνή του Μύρωνα που, επιδεικνύοντας άριστα αντανακλαστικά, άρπαξε το γλαστράκι στον αέρα.

«Με κοψοχολιάσατε, κύριε Αργυρέ!» διαμαρτυρήθηκα.

«Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. Με ενημέρωσε ο φύλακας ότι είσαι εδώ και είπα να περάσω να πω μια καληνύχτα. Ανέβηκα με τα πόδια αφού, όπως ξέρεις, δεν μπαίνω ποτέ στο ασανσέρ».

Η φοβία του Μύρωνα για τους ανελκυστήρες ήταν ευρέως γνωστή, καθώς ο ίδιος μιλούσε δημόσια γι' αυτήν σε συνεντεύξεις και εταιρικές συγκεντρώσεις, περιγράφοντας με κάθε λεπτομέρεια τον τρόπο με τον οποίο την είχε αποκτήσει. Η ρίζα της βρισκόταν σε μια τραυματική εμπειρία της παιδικής ηλικίας του, όταν κατά τη διάρκεια ενός οικογενειακού

ταξιδιού στο Λονδίνο, είχε κλειστεί στο ασανσέρ ενός ξενοδοχείου μαζί με τον Άγιο Βασίλη. Από τη στιγμή που η καμπίνα είχε σταματήσει μεταξύ δύο ορόφων και είχε βυθιστεί στο σκοτάδι, ο σεβάσμιος γέροντας είχε αρχίσει να χτυπάει την πόρτα και να τραβάει τα ρούχα του σαν να πιγόταν, τρομάζοντας πολύ τον τότε εξάχρονο Μύρωνα. Για τις επόμενες δύο ώρες, ο μεγαλόσωμος άντρας δεν είχε σταματήσει να φωνάζει και να κουνιέται με άτσαλες κινήσεις, μετακινώντας αριστερά και δεξιά τον ανελκυστήρα σαν ένα χάρτινο κουτί που το παρασέρνει ο άνεμος στα βράχια. Η επαναφορά του ρεύματος είχε γεμίσει με ανακούφιση το μικρό αγόρι, μα κι αυτή είχε αποδειχτεί προσωρινή, καθώς η εικόνα που είχε αντικρίσει θα στοίχειωνε για πάντα το μυαλό του. Ο άντρας που στεκόταν απέναντί του δεν είχε καμία σχέση με τον Άγιο Βασίλη των παιδικών ονείρων του. Ο κόκκινος σκούφος με τη λευκή γούνα είχε αφαιρεθεί από το κεφάλι του, αποκαλύπτοντας μια λιγδιασμένη χωρίστρα. Το βελούδινο σακάκι του ήταν ξεκούμπωτο, αφήνοντας την πλαδαρή κοιλιά του σε κοινή θέα. Και, το τραγικότερο όλων, η πλούσια λευκή γενειάδα του δεν υπήρχε πια στο πρόσωπό του. Κείτονταν στα πόδια του αγοριού, σαν άψυχο χνουδωτό ζωάκι.

«Να υποθέσω ότι τις υπόλοιπες ορχιδέες σου θα έρθει να τις πάρει κάποιο φορτηγό;»

Η ερώτηση του Μύρωνα διέκοψε το νοερό ταξίδι μου στο Λονδίνο και με επανέφερε στο γραφείο. «Θα ήθελα, όταν έχετε λίγο χρόνο, να σας εξηγήσω. Δεν είναι αυτό που νομίζετε», αποκρίθηκα ανόητα.

Το γέλιο του αντήχησε δυνατά στον άδειο όροφο. «Ομολογώ πως πάνε πολλά χρόνια από τότε που μια γυναίκα μου είπε “δεν είναι αυτό που νομίζεις”».

«Σας ευχαριστώ που βρίσκετε τον τρόπο να κάνετε να φα-

νεί αστεία άλλη μία αστοχία μου, όμως δε θέλω να είστε επιεικής μαζί μου. Από προχθές το βράδυ που είχατε την ευγενή καλοσύνη να με πάτε με το αυτοκίνητό σας στο σπίτι μου, κάνω διαρκώς λάθη. Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει και σίγουρα δεν αρκεί μια συγγνώμη, αλλά αν μου δώσετε πέντε λεπτά...»

Τα δάχτυλά του ακούμπησαν απαλά στα χείλη μου, κλείνοντάς μου το στόμα. «Προαγωγή θα σου δώσω», μου φάνηκε ότι είπε. Έμεινα να τον κοιτάζω σαν κεραυνοβολημένη.

«Τι θα μου δώσετε;» ρώτησα μαζεύοντας όλη την ψυχραιμία μου.

«Προαγωγή. Όχι όμως για να σε κάνω επικεφαλής του Δημοουργικού, όπως περιμένουν όλοι, σίγουρα κι εσύ».

«Θα ήταν υποκριτικό να το αρνηθώ. Νιώθω έτοιμη να αναλάβω το τμήμα και σας το λέω με πάσα σεμνότητα, αλλά χωρίς μετριοφροσύνη».

«Καμία λέξη που περιέχει το συνθετικό “μέτριος” δε σου ταιριάζει, και χαίρομαι πολύ που το έχεις αντιληφθεί από τόσο νεαρή ηλικία», είπε ο Μύρωνας, κι έπειτα κοίταξε αριστερά και δεξιά, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί πως δε θα άκουγε κανέναν άλλος αυτό που σκόπευε να μου πει. Έσκυψε αρκετά, για να καλύψει την υψομετρική διαφορά που χώριζε τα εκατόν ενενήντα εκατοστά του από τα εκατόν εξήντα πέντε δικά μου, και πλησιάζοντας το στόμα του στο αυτί μου ψιθύρισε: «Μπιάνκα Ανδρικάκη. Επικεφαλής Στρατηγικού Σχεδιασμού. Ωραίο ακούγεται». Η καρδιά μου χτύπησε ανεξέλεγκτα. «Ο Σταύρου θα αναλάβει το νέο υποκατάστημα που ετοιμάζεται στην Κύπρο και η μετακίνησή του θα δημιουργήσει ένα σημαντικό κενό στην εταιρεία μας. Θα μπορούσαμε να αναζητήσουμε στην αγορά κάποιον έμπειρο στέλεχος, αλλά κρίνουμε πως δεν υφίσταται τέτοιος λόγος, αφού έχουμε στο δυναμικό μας εσένα, Μπιάνκα. Το διοικητικό συμβού-

Είμαι η Μπιάνκα.
Ετών τριάντα. Δια-
φημίστρια. Μέχρι πριν

από δύο εβδομάδες, η ζωή μου πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Δεκατέσσερις ημέρες χρειάστηκαν για να ανατραπούν όλα. Σε κάθε ανάσα μου, έχω πλέον την αίσθηση πως κάποιος με παρακολουθεί. Έπαψα να ενεργοποιώ το τηλέφωνό μου. Έπαψα να μπαίνω στο Διαδίκτυο. Έπαψα να βγαίνω από το σπίτι μου. Δε με έχει αγγίξει. Κι όμως, έχω κακοποιηθεί βάναυσα. Δεν έχει διεισδύσει στο σώμα μου. Κι όμως, έχω βιαστεί άγρια.

Το πήρα πια το μάθημά μου: ζω σε μια κοινωνία όπου η γυναίκα είναι πάντα συνυπεύθυνη. Ότι κι αν της συμβαίνει, φταίει και αυτή. Ενίοτε, φταίει μόνο αυτή. Όπως κάθε εγκληματική πράξη, έτσι κι αυτή, της οποίας είμαι θύμα, έχει έναν επιστημονικό ορισμό. Την αποκαλούν *stalking* και την περιγράφουν ως «έμμονη παρενοχλητική παρακολούθηση, που προκαλεί στρες ή φόβο». Αδημονώ για την ημέρα που θα λήξει το μαρτύριό μου. Όποιο κι αν είναι το φινάλε του...

*Μια αληθινή ιστορία *stalking* και πολύτιμες συμβουλές για να ξεχωρίσετε τον *stalker* από τον θαυμαστή/ακόλουθο, να τον αντιμετωπίσετε αποτελεσματικά και να αξιοποιήσετε τη νομοθεσία για να προστατευτείτε.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISSN: 978-618-01-4799-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27935